

ÓSZABÓ ISTVÁN VERSEI ELÉ

Balassi, Sínka, Nagy Imre nyelvének ízeit érzem ennek az alig tizenkilenc éves balmazújvárosi fiatalembernek a verseiben. És Weöres gyönyörűséges hajlamát a játékra. S felelősséget, szigorút. Ámulva és tisztelettel olvastam verseit; esetlenségeinek is megörültem. Hiszem, hogy Ószabó István költő, fogantatása, születése pillanatától. Amit még nem tud, arra rájön vagy megtanulja. Amit már tud, beleénekelte ezekbe a versekbe.

A költészet: készenlét és remény. Reménykedjünk együtt. Ezt üzenem néki.

RATKÓ JÓZSEF

ÓSZABÓ ISTVÁN

Rámázott elhagyott járom

ANYÁMNAK

*Siratom most Zsuzsánnát
kenderhajú kishúgát
kontyos templomoknak*

*Ki voltam kín-áldás neki
mokány halállal sáfárkodtam
hogy adnája-e vissza őt
földnek lefohászokodtam*

*Volt szavam az atyához
Mondtam fiúhoz
hét imát hat imát*

Mindhiába

*Még ültél félholtan szekérderékban
rámázott elhagyott járom*

*Lettél polyva szél hordozott
végig Magyarországon
de mint véres kardot egykor
úgy fogadtak téged
Hej micsoda harcot
nyertek meg véled*

Zsuzsánna

*ki igaz engem
én fejedelmem
Fogan belőled
már csak zsálya
Féreg-körtánc fejedem
halál koronája*

Mementó

*Pipacs-máglya-mezőn
két tűnődés között
történelemmé múltott bennem
a jelen*

*Margaréta-Brunó
Jaj Jeanne d'Arc-boróka
Pipacs-máglya-mező lángja
hamvaszt hamuvá ma*

*Kikerics-Husz hamvait
szél te elbitangolt
hova söprögetted?*

*Majd tavikáka elsírat
Vadrezeda-Dózsa*

*Mezsgyekökény leskelődik
tüzes trónusodra*

*Pipacs-inkvizíció leng
Ámul tapsol s földobálgat
paréj-Zápolyákat*

Édesanyámnak

*imola ribiszke katilica hullt
éji muha epre bíborka tutult
fut szeli tátike búbosa félt
ögyeli ág öle költilicsélt
ám szita tó dele obola tutult
éji muha epre katilica hullt.*

Szívemből a szó

*Tied vagyok
életem, kicsi haza.*

Nézlek.

*Benned meghasadt
komód a Mátra.*

*Most hajt udvarodba
piros kondásod — az alkony.*

*Nagyanyám kezéről
kanyarul le,
görgelődik széles rózsafüzér —
a göngyölő Tisza.*

*Itt állok.
Ismerj meg, hazám.*

*Örökös ítéletidő
felhőket csavarint fölöttem.
Mezítlábas szavak
kuporognak a nyelvem alatt.*

Meghalt nékem mindenkim.

*Morzsátlan asztalra könyöklő
szegénység nevelte hitem
rést nyitott
szívemből a szónak.*

Megszentelem

*Ez már itthoni táj.
Szutykos kölyökhad
zsváját szajkózó.*

*Kószálok pipacsvadon-mítoszban:
testemen verhenylő csalánveréssel.*

*Ahonnán jöttem,
hegy ezüst farka —
vizesés legyezett el.*

*Alkonyodik.
Följön az ég lánglepedéke.*

*Templom kontyában
harangreze kondul.*

Lehajtom fejem.

*Otthon üszkeít csendes esőben
most megszentelem.*

ZOLTÁRFI ISTVÁN: NAGYANYÁM